

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **T. K. P.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2015, čj. CPR-23647-7/ČJ-2015-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2016, čj. 1 A 110/2015-25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci a argumenty kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 2. 6. 2015, čj. KRPA-235246-62/ČJ-2014-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť pobýval na území České republiky bez platného víza či povolení k pobytu; doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 18 měsíců.

[2] Ve vztahu k případnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že je ženatý; jeho rodina – matka, manželka a děti žijí ve Vietnamu. Na území České republiky má přítelkyni, se kterou se občas vídá, paní V. T. H. V.. Ta při výslechu vyloučila, že by s žalobcem žila ve společné domácnosti. K jejich vztahu uvedla, že žalobce bydlí v jejím obchodě s potravinami, který hlídá. Ona bydlí čtyři roky se svou kamarádkou. S žalobcem se stýká, označuje jej za přítele. Ona má ve Vietnamu manžela a dvě děti, se kterými je v telefonickém kontaktu. Žalobce se nepodílí na chodu její domácnosti, protože nevydělává žádné peníze. Za práci v obchodě mu neplatí, pouze mu poskytuje jídlo a ubytování.

[3] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[4] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl s tím, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně a nepokoušel se pobyt nijak upravit. Městský soud přitom neshledal, že by vyhoštění žalobce představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku namítl jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť městský soud se dostatečně nevypořádal s jeho žalobní argumentací vztahující se k údajně nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Městský soud se také nevypořádal s námitkou týkající se nutnosti správního vyhoštění.

[6] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpěly vadami, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti, resp. jejím doplnění, uvádí, že rozsudek městského soudu napadá také z důvodu nesprávného právního posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., právní závěry městského soudu však ve skutečnosti nezpochybňuje, nýbrž pouze namítá, že se městský soud s jeho žalobními námitkami nedostatečně vypořádal. Jedinou námitkou obsaženou v kasační stížnosti proto zůstává námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

[9] Ve své ustálené judikatuře Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak posoudil skutečnosti pro věc podstatné, (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí městského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Městský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[10] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že se městský soud nedostatečně zabýval jeho námitkami vztahujícími se k údajně nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a přiměřenosti i nutnosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života uloženým správním vyhoštěním.

[11] Kasační námitka však důvodná není.

[12] Městský soud konstatoval, že „*souhlasí s posouzením vazeb žalobce k vietnamské přítelkyni, která byla v průběhu správního řízení vyslechnuta. Soud se ztotožňuje se správním orgánem, že jejich vztah není natolik intenzivní a vážný, aby nebylo možno žalobci uložit správní vyhoštění. Žalobce s přítelkyní nežije ve společné domácnosti a na chodu její domácnosti se nepodílí. Jejich vztah je založen na tom, že se stýkají pouze v práci, a to jak pracovně, tak i soukromě. Žalobce i paní V. T. H. V. měli možnost se k věci vyjádřit a skutečnost, že přítelkyně žalobce nevystupovala v řízení jako vedlejší účastnice řízení, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalobce na území České republiky nemá jiné žádné vazby a délka jeho pobytu není natolik dlouhá, aby již nebyla možná jeho zpětná integrace v zemi původu, kde žije jeho rodina.*“ Správní orgány přitom dle městského soudu zjistily skutkový stav dostatečně a v potřebném rozsahu. Ve vztahu k nutnosti uložení správního vyhoštění městský soud uvedl, že stěžovatel „*od 22.3.2014 do 15.6.2014, kdy byl zajištěn, pobýval na území bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce svůj neoprávněný pobyt nikterak nepopírá. Soud souhlasí se závěry správního orgánu, že závažnost protiprávního jednání žalobce plně odůvodňuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce pobýval na území České republiky nelegálně, nepokoušel se pobyt nijak upravit, a proto mu muselo být zřejmé, že bude muset z České republiky vycestovat.*“

[13] Přestože městský soud pojal odůvodnění svého rozsudku stručně, Nejvyšší správní soud ho nepovažuje za nepřezkoumatelné, neboť je z něho zřejmé, jaký skutkový stav vzal městský soud za prokázaný a jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. I věcně lze s právními závěry městského soudu souhlasit, neboť jimi nebylo vyjádřeno nic, co by odporovalo stabilizované judikatuře vztahující se k přezkumu správních rozhodnutí o vyhoštění v kontextu práva na respektování soukromého a rodinného života.

III.
Závěr a náklady řízení

[14] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O akcesorickém návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo třeba zvlášť rozhodovat, neboť rozhodl bezodkladně o samotné kasační stížnosti.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemá ani jeden z nich dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu